

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr H. Bergema, Karoent; Dr F. A. den Boeft, Rotterdam; Dr E. T. v. d. Born, Heemstede; Mr A. Bouman, Rotterdam; Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Mevr. W. Cremer-de Vries, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. van Dijk, Groningen; Mevr. G. Gilluis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenbeek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; Dr B. Holwerda, Amersfoort; A. Jansse, Biggkerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr J. Kapteyn, IJmuiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. L. Koole, Naaldwijk; Dr E. C. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr J. v. d. Linden, Poerworedjo; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Mevr. C. E. Th. Luijcknaar Francken-Schreuder, Rotterdam; Dr F. D. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr H. Mulder, Deventer; Dr S. J. Popma, Amersfoort; Dr A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoep, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Rotterdam; Dr J. Smolk, 's-Gravenhage; Dr H. Smilde, Groningen; Drs H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wollega; D. Stroop, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. v. Til, Philadelphia Pa.; Dr C. Veenhof, Haarlem; Drs M. B. v. 't Veer, Groningen; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr H. J. Westerink, Leiden; Dr D. K. Wielenga, Capelle a. d. IJssel; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage; Dr S. U. Zuidema, Solo.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloeddijk 101, Kampen.

Druckers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes.
Telefoon No. 2424 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f 250 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f 750 en voor Ned.-Indië f 6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Hoofdartikel: „Gij zult hem sterker dan de engelen maken”. — Uit de Schrift: Leven of sterven, Fil. 1: 22b. — Kerkelijk leven: Weder Oudejaarsavond. Vertaling Nieuwe Testament. Geschieden. Het jaar, dat ging... — Even parkeer: Toepasselijke voeten! — Pop. wetensch. schetsen: Jezus Christus, Abraham's zaad, II. — Het boek van de week: Wat wil Hitler? — Uit de historie: Inter nos, II. — Opvoeding en onderwijs: Van een onverplicht en ongevaagd advies. — Perschoonw. — Kerknieuws. — Bijlage: Heideb. Catechismus, Tekstregister.

HOOFDARTIKEL

„Gij zult hem sterker dan de engelen maken”.

(Jaarwisseling.)

Velen grijpen op den Oudejaarsdag naar de Openbaring, omdat hun gedachten dan meer dan anders zich bezighouden met het einde aller dingen. En bijzonder in tijden van grooten nood heeft de Openbaring van Jezus Christus gedurig veel lezers gevonden.

Nu mag dat ook! Als we ons maar niet overgeven aan speculaties over het einde, zal dit boek ons zeer kunnen sterken. Want het bevestigt wel niet onze nieuwsgierigheid naar wat er verder gebeuren zal; en het zegt ons evenmin, wanneer dat alles geschieden zal. Maar het spreekt ons wel van den zin der geschiedenis; en het wijst ons het perspectief in de geschiedenis.

Bijzonder groot is de plaats, die in het geheel der Openbaring wordt ingenomen door het visioen der „zeven zegelen”. Johannes heeft gezien, dat het Lam het testament van Gods Raad uit Zijn handen ontving, en successievelijk de zegelen daarvan verbrak. Reeds dat is een zeer vertroostend feit, dat het Lam de zegelen opent: achter de realisering van Gods besluit staat het kruis.

Toch heeft elk zegel daarnaast zijn eigen verschrikking; en tevens zijn eigen heerlijkheid. Beide, die heerlijkheid en die verschrikking vinden hun culmineerpunt in de opening van het zevende zegel. Want hierdoor wordt vervuld het laatste punt van Gods program; en zoo komt door de verbreking van dit laatste zegel de historie tot haar rust.

Doch nu is deze ontknooping der geschiedenis zoo ontzaglijk gecompliceerd, dat Johannes heel veel hoofdstukken noodig heeft om de ontzettingen en de vertroosting van hiervan te beschrijven. Zoo gaat dan ook ongemerkt de beschrijving van de verbreking van het laatste zegel over in een nieuw zevenal: de zeven bazuinen. Wat hij in Op. 8 zegt over het stilzwijgen in den hemel en de geboden der heiligen, vormt daarop de inleiding. Al de verwoestende krachten en vernielende energieën, die op het geluid der „zeven bazuinen” in beweging komen, worden slechts ontbonden na het offer der geboden van de heiligen op de aarde. De bazuin-engelen maken zich eerst gereed om te bazuinen, nadat de wierook der geboden is omhooggestegen tot God.

Hoe wonderlijk het met dat gebed der heilige kerk gesteld is, blijkt al dadelijk uit dat ietwat duistere woord, dat er „een stilzwijgen werd in den hemel, omtrent van een half uur”. Daarvan werden allerlei verklaringen gegeven. Men begreep wel, dat dit het zwijgen der engelen beteekende moest. Doch overigens liepen de gedachten over de oorzaak en de betekenis van dit zwijgen nogal ver uiteen.

Wat bewoog den hemel tot dit lange zwijgen,

toen het laatste zegel verbroken was? De één zegt, dat het van spanning was. De engelen zijn zoo begeerig te mogen weten, wat in het uiterste uur der wereldhistorie geschieden zal, dat hun spanning tot het kookpunt stijgt: een half uur lang weten ze niets te zeggen; ademloos wachten ze op wat komen gaat.

Daarentegen is een ander van oordeel, dat dit zwijgen niet zijn oorzaak heeft in de spanning vanwege het nog-niet-weten. Hij zegt, dat de opening van dit zegel ook aan den hemel de verschrikkingen van het einde heeft onthuld. De engelen wisten nu wel, wat te geschieden stond. En het is hun ontroering geweest, die hen een half uur lang met stomheid sloeg.

Een derde noemt niet de spanning over het onbekende, noch de ontroering over het bekende als oorzaak. Volgens hem is dit zwijgen niet een spontane reactie van den hemel zelf, maar is het aan de engelen opgelegd door God. Ze kunnen nog wel spreken, doch ze mogen niet langer hun stem laten hooren.

Nog weer een ander concentreert zijn aandacht op het halve uur. Volgens hem is het ene uur, dat voor deze laatste acte gereserveerd was, verdeeld in twee helften: een half uur pauze; en een half uur van werken.

Nu vinden we het antwoord, wanneer we ons herinneren de situatie op het oogenblik, dat het Lam begon met de opening der zegelen. God, uit wiens hand het Lam het boek ontvingt, is gezeten op Zijn troon; en rondom Hem zijn de „vier dieren” en de „vierentwintig ouderlingen”. De vier dieren, of „levende wezens”, vertegenwoordigen de heele engelenwereld. En zij, als deputatie-uit-den-hemel, ze zingen permanent den lofzang: Heilig is de Heere God. Johannes zegt zelfs, dat ze, het trishagion zingende, „geen rust hebben dagen nacht”. Daarnaast staan dan de 24 ouderlingen. Zij zingen ook hun lied; en ze dragen gouden fiolen vol reukwerk, zijnde de geboden der heiligen. Naast de afgezanten des hemels is dus ook aanwezig een deputatie van de aarde: de kerk beneden is vertegenwoordigd door 24 ambtsdragers; en zij overhandigen de geboden van al de heiligen, die vereenigd zijn in het eene instituut; en ze zingen namens al de leden van dat instituut den lofzang: Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.

In deze situatie nu begint Christus met de opening der zegelen. Dat wil dus zeggen: als God Zijn Raad ten uitvoer legt, als Hij door Jezus Christus de wereld heenstuwt naar den laatste dag, en Hem daartoe al de zegelen laat verbreken, dan is God daarbij geëscorteerd door een deputatie zoowel van engelen als van menschen. Dan is rondom Hem de lofzang van den hemel, maar niet minder de wierook van de aarde.

Zoo vaak Jezus Christus een gericht ontkeet in de wereld en daardoor alles heen werkt naar het einde, is Hij daarbij omstuwd door de aanbidding van den hemel en door de geboden van de aarde.

Doch toen Hij het zevende zegel geopend had, werd in den hemel een stilzwijgen van een half uur. De „vier dieren” gaan zwijgen. Waarom? Mochten ze niet langer spreken, omdat God anders de stem der geboden niet kon hooren? Maar bij al de vroegere zegelen hoort God de stem van engel en van mensch tegelijk. Dus konden ze niet meer zingen. En dat niet vanwege de spanning over wat komen ging; want de opening van het zegel had hun het geheim van dit laatste uur reeds onthuld. Dus blijft er slechts één antwoord over: toen het Lam het zevende zegel geopend had, heeft de hemel een half uur lang van ontroering niet kunnen zingen.

Toen kregen de engelen een brok in de keel; en

Bevinding.

Bevinding is voor Gods kinderen onmisbaar. Ze moet er zijn. Ze moet er rijk en volheerlijk toezen. Maar nooit mag de bevinding iets anders zijn, dan bevinding van datgene wat in de Schrift wordt geprofeet. Zoodra ze ontwaakt in een dergenaamde bevinding, die iets naast of buiten of boven de Schrift zou worden, zou ze geen werk van den Heiligen Geest meer zijn, maar product van eigen inbeelding.

Dr A. KUYPER,
„De Herant”, 19 Januari 1890, No. 630.

het duurde een heel en tijd, voor ze hun aandoe-ning weer in zooverre meester waren, dat ze weer mee konden zingen. Ze hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig is de Heere. Als de vier ruiters uittrekken op hun vreeselijke paarden, de engelen beheerschen zich. Als de kerk wordt uitgemeend, en het den biddenden heiligen te mach-ig wordt, de engelen zetten onbewogen hun lof-zang voort. Als de wereld eindelijk wordt terug-geslingerd in den chaos, dan nog hapert het lied van den hemel geen oogenblik. Maar als het laatste zegel geopend is, dan is er het abrupte zwijgen; en het duurt een tijd, voor ze hun ontroering hebben weggeslikt.

Dat de menschen niet meezingen in het groote oratorium: dat laat zich verstaan. Wij hebben met het lied altijd groote moeite gehad. Daar is een tijd geweest, dat alle de morgen-sterren vrolijk zongen, doch de kinderen Gods op de aarde zwegen. Doch zoo langzamerhand hebben de menschen den lofzang weer geleerd. Het instituut der 24 ouderlingen heeft dien geleerd van de 4 dieren. Het heeft God heel wat gekost, vóór de menschen den tekst van hun lofzang eindelijk weer kenden. En toen ze dien eenmaal kenden, toen bleven ze in hun wierook toch nog altijd beneden het peil des hemels. Wanneer heeft de kerk in haar geboden geen rust gehad, dag en nacht? Telkens is er een pauze. De hemel zong wel vaak alleen.

Daarom bidden de heiligen dan ook: „Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzo ook op de aarde”. Dat beteekent óók: Laat de aarde geen rust kennen, dag en nacht, in haar geboden. De hemel looft, o Heer, Uw wondren dag en nacht. Uw waarheid worde ook op aarde de glorie toegebracht.

En nu dit stilzwijgen van een half uur: de hemel zwijgt, terwijl daar in het lied nog nooit een pauze kwam! Dreigender kan ons de verschrikking van het einde niet worden aangekon-digd dan zoo: de hemel is erdoor overweidigd.

Nu komt dan ook automatisch de vraag bij ons boven: hoe moet de kerk dan toch volharden in de geboden? Hoe zal ze het kunnen? De verschrikkingen der eerste zegelen zijn voor ons soms al teveel; onze zenuwen zijn vaak niet eens bestand tegen „het begin der smarten”. Maar als de woorden de engelen in de keel blijven steken, hoe zullen wij dan kunnen bidden? De hemel heeft wel vaak alleen gezongen; de aarde evenwel nog nooit alleen geboden.

Maar nu zie ik opeens de vertroosting van dit laatste zegel.

De hemel zwijgt; grooter verschrikking is niet denkbaar.

De aarde blijft bidden: grooter vertroos-ting is er evenmin.

De engelen kunnen niet meer zeggen: Eere zij God! Maar de menschen blijven bidden: Uw Naam worde geheiligd! Het trishagion wordt door de kerk vastgehouden. De heiligen winnen het van de engelen!

Als de hemel zwijgt, dan liggen toch de geboden aller heiligen op het gouden altaar. Er wordt niet één gemist!

Die geboden zijn dan nog lang niet volmaakt: